

des at 25 Mars Alderen skulde udfordres, inden Stigningen i Pensionsberettigelsen kunde begynde. Jeg maa derhos tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den høitærede Finansminister vel har yttret, at det var næsten udelukkende de Militaire, som dette Forslag vilde ramme; men der har dog i Udvalget af Sagskyndige været fremsat den Mening, at ikke saa civile Embedsmænd vilde komme ind under samme Kategorie. Udvalget har været saa langt fra at ville gaae de Militaire for nær, at jeg tør med Bestemthed sige, at dette Forslag neppe vilde være gjort, naar Udvalget ikke til samme Tid havde havt den Tanke at fremkomme med den Modification, der indeholdes i Betænkningen. Det har været paatænkt at stille det som et særskilt Forslag til Lovudkastet, men man var af den Mening, og navnlig maa jeg for mit Bedkommende udtale den Mening, at en saadan speciel Bestemmelse ikke hørte ind under denne Lov selv, men maatte komme som et særskilt Tillæg til den. Det er vel saa, at en saadan speciel Bestemmelse kun vilde angaae de nuværende Militaire, og at Loven, naar den fik Anvendelse paa de Militaire, der indtræde efter Freden, maaskee kunde synes altfor ugunstig for dem, idet der ikke vilde være taget tilstrækkeligt Hensyn til deres øvrige Forhold. Men, er det Tilfældet, at et saadant Forslag, som Udvalget har gjort, i og for sig er rigtigt, hvorfor da ikke rette de mindre gunstige Forhold, som vilde fremkomme derved, hvorfor ikke rette dem ved Gagerreglementer eller Alderstillsæg? Det synes at ligge nærmere end at forkaste et i sig selv rigtigt Princip i den forelagte Lov. Hvad angaaer Udvalgets Indstillinger til §§ 8 og 13, maa det være mig tilladt kun at gjøre et Par korte Bemærkninger. Den høitagtede Finansminister finder ikke Udkastet stridende mod Grundloven, saaledes som det foreligger. Det er vist ganske rigtigt, at der ikke er nogen Bestemmelse i Grundloven, der ligefrem forhindrer Rigsdagen i at give den Bemyndigelse, som er foreslaaet; men det, hvorom Udvalget er af forskjellig Mening med den ærede Finansminister, er, om det er stemmende med Grundlovens Aand og med den Skattebevillingsret, som fornemmelig er bestemt ved den.

Der er en meget stor Forskjel paa en Control eller Kritik med Anvendelsen af en Bemyndigelse til at disponere over og selve Dispositionen over et bestemt Pengebeløb. Jeg for mit Bedkommende anseer det rigtignok for saa stridende mod constitutionelle Grundsætninger, at jeg ikke vel synes, at det paa nogen Maade kan forenes dermed.

Besvarelse: Jeg skulde ikke have reist mig, for at tage Ordet i denne Sag, dersom jeg ikke var bleven foranlediget dertil ved en Yttring af den sidste ærede Taler, som havde Ordet, idet han nemlig har fremhævet, at §§ 8 og 13 i det foreliggende Udkast skulde være i Strid med Grundloven, hvilket allerede løseligen blev berørt af den ærede Ordfører, idet han anførte, at de nævnte Bestemmelser skulde være i Strid med Grundlovens §§ 51 og 52. Da det forekommer mig, at her er Spørgsmaalet om en højt vigtig constitutionel Anskuelse, har jeg fundet mig foranlediget til at udtale, at jeg ikke kan komme til den Overbeviisning, at det foreliggende Lovforslags nævnte 2 Paragrapher skulde i denne Henseende være i Strid med Grundloven (Dahl: Med Grundlovens Aand.), hverken med Grundlovens Ord eller Aand. Det forekommer mig nemlig, at, naar der bestemmes, at Regjeringen skal tillægges en vis Ret til at give saadanne Bevillinger, er dermed jo slet ikke afgjort, at det ikke paa ligger Finansministeren i Finansloven at foreslaae en vis Sum, som skal dertil anvendes i det følgende Aar. Det er af det Forhold, der finder Sted i vor hele Constitution mellem Finansloven og de øvrige Love, klart, at foruden den Ret, som gives til at udøve en vis Handling, som kan foranledige en Pengedgift, maa der tillige i Finansloven være et Sted, hvor der er anvist en Pengesum, som vedkommende Minister kan disponere over, for at kunne gjøre disse Udbetalinger. Det er denne Forskjel, jeg troer, der ligger i det Hele, og som gjør, at det foreliggende Forslag aldeles ikke kan siges at være i Strid med Grundlovens §§ 51 og 52, og det saameget mere som den Bemyndigelse, man foreslaaer at overdrage Regjeringen, dog meget mere henhører under det Administrative end under Lovgivningen. Man kunde ligesaagodt paaberaabe sig Grund-